

РЕШЕНИЕ

№ 6528

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 05.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **312** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Д. И. С., ЕГН [ЕГН] с ЕТ „ДИ. ЕС – Детелин Савов“ с ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], кв. С. , [улица], чрез представител по пълномощие адв. К. М., срещу решение № ПИ-364/13.12.2021 г., издадено от директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба, с вх. № 70-00-239≠1/04,03,2021г. по описа на ТД на НАП С. и с вх. № С210022-000-0105475/05.03.2021г. по описа на дирекция Събиране при ТД на НАП С. на оспорващия срещу постановление, изх. № С160022-022-0048358/10.12.2016г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. за налагане на обезпечителни мерки/ПНОМ/, като неоснователна.

В жалбата се твърди, че издаденото решение на директора на ТД на НАП е незаконосъобразно, необосновано и с наложени съществено несъразмерни обезпечителни мерки. Поддържа се, че публичният изпълнител не предприел необходимите мерки, за да сведе до знанието на жалбоподателя издаденото на 10.12.2016 г. ПНОМ, като същото му било съобщено по email едва на 22.02.2021 г. ПНОМ е издадено при липса на мотиви, налице е свръхобезпечение, с което е нарушена нормата на чл.195, ал.7 ДОПК. Поддържа се, че изпратеното на жалбоподателя ПНОМ е с дата 10.12.2016, като верифицираната дата на постановлението била 22.02.2021 г., от което следвало, че към момента на издаването му, същото било неподписано, с което било нарушено изискването на чл.196, ал.1

ДОПК и по същество ПНОМ било нищожно. Възразява срещу мотивите в обжалваното решение, според които увеличаването на дълга и неговото непогасяване са основания за налагане на обезпечителни мерки. Счита, че липсата на активни действия от страна на публичния изпълнител не следва да се вменява във вина на жалбоподателя, а още повече те да са причина задълженото лице да търпи неблагоприятни последици, каквато се явява разликата между задължението при издаване на ПНОМ и дължимата сума към 2021 г., ведно с начислените лихви. Иска се отмяна на оспореното решение и на потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки. В открито съдебно заседание оспорването се поддържа от адв. М.Претендират се разноси по списък.

Ответника - директорът на ТД на НАП - С., чрез процесуален представител юрк. А., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възразение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу Д. И. С., с ЕГН [ЕГН] е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. по описа на ТД на НАП С., за събиране на установени и изискуеми публични вземания по см. чл. 162, ал. 2, т.1 и т.9 ДОПК). До длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение, с изх. № С160022-048-0084980/08.12.2016 г. /л.46/, за връчване по пощата на постоянния му адрес: [населено място], ул. „21-ви век“ (Студентски), № 9, вх. А, ет.1, ап.5, като същото е върнато от пощенския оператор с отбелязване „непотърсено“.

За обезпечаване на установени и изискуеми публични задължения по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. по описа на ТД на НАП С., в общ размер на 4716.82 лв., в това число главница – 3485.40 лв.и лихва – 1231.42 лв. към 10.12.2016 г., публичният изпълнител, след като е взел предвид, че ще се затрудни събирането им, е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С160022-022-0048358/10.12.2016 г. /л.29/, по реда на чл.201 и чл.202 ДОПК, с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в 3 търговски банки на територията на Република България, а именно: ТБ „Уникредит Булбанк“ АД, „Първа инвестиционна банка“ АД и ТБ „Обединена българска банка“ АД, както и запор на лек автомобил „Фиат“, модел „Б.“, с регистрационен номер [рег.номер на МПС] , година на производството 1998 г.

До търговските банки са изпратени запорни съобщения в съответствие с чл. 201, ал. 3 ДОПК., както следва: с изх. № С160022-003-0288007/10.12.2016г. до „Първа инвестиционна банка“ АД, с изх. № С1160022-003-02288011/10.12.2016г. до „Обединена българска банка“ АД и с изх. № С160022-003-0288003/10.12.2016г. до „Уникредит Булбанк“ АД. Получени са отговори като видно от същите в ТБ“ Първа инвестиционна банка“ АД е наложен запор по открита банкова сметка на жалбоподателя Д. И. С., ЕГН [ЕГН], по която обаче няма разполагаем авоар , Д. И. С.,

ЕГН [ЕГН] няма отдаден трезор и ЕТ „ДИ. ЕС – Детелин Савов“ с ЕИК[ЕИК] не е клиент на банката.; съответно от отговорите на ТБ „Обединена българска банка“ АД и ТБ „Уникредит Булбанк“ АД се установява, че Д. И. С., ЕГН [ЕГН] не е клиент на банката

За налагане на запора, до МВР, СДВР, О“ПП“, е изпратено запорно съобщение, изх. № С160022-122-0009151/10.12.20216 г. и в съответствие с чл. 201, ал. 3 ДОПК. Получен е отговор, с който от О“ПП“ уведомили публичния изпълнител, че Д. И. С., ЕГН [ЕГН] е собственик на заповираното МПС, с оглед на което е наложен заповр на 14.12.2016г. върху посоченото в ПНОМ МПС.

ПНОМ е изпратено за връчване на задълженото лице чрез пощенски оператор на постоянния адрес на задълженото лице: [населено място], ул. „21-ви век“ (Студентски), № 9, вх. А, ет.1, ап.5, като същото е върнато от пощенския оператор с отбелязване „непотърсено“. Направена е проверка в ЕСГРОН, от която е установено, че лицето не си е сменяло адреса от 2014 г. Публичният изпълнител изпратил процесното постановление на декларирания имейл на задълженото лице, като постановлението е връчено на жалбоподателя на 22.02.2021 г. чрез активиране на електронна препратка /л.31/.

Установява се, че на 13.01.2017 г. публичният изпълнител е издал разпореждане за частично прекратяване на принудителното изпълнение, съгласно чл.255,а л.1, т.7, във вр. с чл.173, ал.2 ДОПК, с оглед на което е погасил по давност задължения по декларация с № 2101761/28.01.2006 г. и по декларация № 22358060191531/29.08.2007 г. на обща стойност от 656.92 лв.

Безспорно е установено че на на 22.02.2021 г. жалбоподателят е подал възражение с вх. № С210022-000-008319/22.02.2021 г., с което поискал да бъдат погасени по давност всички задължения на задълженото лице, тъй като са налице процесуални нарушения, с оглед на което е изтекла давността по чл.171 и сл. ДОПК. В тази връзка публичният изпълнител издал разпореждане с изх. № С210022-137-0001838/08.03.2021 г., с което е отказал прекратяването на производството по принудителното изпълнение за събиране на вземания по изп. дело №[ЕИК]/2016 г., в общ размер на 5438.93 лв., изчислени към 08.03.2021 г. На 22.03.2021 г. от страна на публичния изпълнител е извършена допълнителна проверка на публичните задължения, след която е издадено разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение с № С210022-026-0013306/22.03.2021 г., с което е погасил по давност публичните задължения, представляващи подавани от жалбоподателя декларации обр. № 1 за периода от 2013 г. – 2016 г., с общ размер на задължението 157.63 лв.

ПНОМ е обжалвано пред директора на ТД на НАП – С. на 01.03.2021 г., който с решение № ПИ-364/13.12.2021 г. /л.14/ е оставил жалбата без уважение със следните мотиви: Приел е за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че от страна на публичния изпълнител не са предприети никакви мерки обжалваното постановление да бъде сведено до знанието на публичния длъжник, позовавайки се на обратната разписка от пощенския оператор. На следващо място е посочил, че връчването на ПНОМ на задълженото лице не е елемент от фактическия състав в производството по принудително изпълнение на публичните задължения. Счел е, че обезпечителната нужда е обоснована, след извършена преценка и анализ на публичния изпълнител, поради това, че не били предприети действия от задълженото лице по погасяване на дълга. По отношение на наложените заповри, директорът на ТД на НАП С. посочил, че

законът не предвижда уведомяване на публичния длъжник за налагане на обезпечителни мерки, тъй като се цели бързина и изненада. По отношение на възражението на жалбоподателя за липса на мотиви в ПНОМ, директорът изложил становище, че вследствие на наложените запори, публичният изпълнител установил, че няма как да обезпечи дълга, поради което достигнал до обосноваван извод, че са налице предпоставките да се затрудни или да не бъде възможно събирането на публичните вземания, които са в големи размери.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 197, ал. 2, изр. първо ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство решение на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го.

Оспореното Решение № ПИ-364/13.12.2021 г. е издадено от компетентен орган. Спазена е изискуемата писмена форма. Решението е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако: а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; б) не съществува изпълнително основание; или в) не са спазени изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл.121, ал.2 и чл.195, ал.5 ДОПК.

Първото отменително основание по чл.197, ал.3, пр.1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото от жалбоподателя са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложените обезпечителни мерки.

Второто отменително основание по чл.197, ал.3, пр.2 ДОПК в случая не е налице. Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е налице образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. и обхваща установени по основание и размер публични задължения по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 ДОПК. /декларации образец № 6 за ЗО, ДОО и УПФ за периодите от 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г., от 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г. и от 01.01.2014 – 31.12.2014 г./ Съгласно чл.209, ал.2, т.2 от ДОПК декларацията, подадена от задължено лице, с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, представлява изпълнително основание и подлежи на принудително изпълнение, а следователно и на обезпечаване по реда на Глава двадесет и четвърта от ДОПК.

Обезпечението от своя страна е обусловено от липсата на погасителни действия от страна на длъжника. Налагането на заповор върху банкови сметки и заповор на МПС са мерките, предвидени в чл. 198, ал.1 ,т 2 и т.3 ДОПК. Съгласно чл.195, ал.2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Чл.196 ДОПК установява задължителните реквизити на постановлението,

с което се налагат обезпечителни мерки, сред които са фактическите и правни основания за издаването му (т.3).

В случая обжалваното ПНОМ е съобразено с изискването на чл.196, т.3 ДОПК и е мотивирано с наличието на изпълнително дело, по което няма постъпления за погасяване на публичните задължения. Налице са и доказателства, че публичният изпълнител е предприел действия за установяване на факти и обстоятелства, които са релевантни и могат да обосноват наличието на обезпечителна нужда, а именно изпратил е заповедни съобщения, видно от отговорите на които задълженото лице няма авоари, които да обезпечат дълга. Следователно, от процесното ПНОМ, както и от потвърждаващото го решение може да се установи наличие на действителна обезпечителна нужда. От доказателства по делото може да се направи извод, че са налице основания да се счита, че събирането на задълженията ще бъде затруднено. Този извод се налага, тъй като дори и след като жалбоподателят е узнал за наличието на публични задължения не е предприел реални и конкретни действия за погасяването им, независимо, че между страните не е спорно съществуването им.

Неоснователно е оплакването, че вследствие на ненавременното връчване на ПНОМ жалбоподателя е бил лишен от възможност да заплати навреме публичните си задължения, като в резултат на това се е трупала лихва върху главницата. Публичните задължения възникват по силата на закона и са със законово определен размер. Жалбоподателят е изпълнил задължението си за подаване на декларации образец № 6 за периоди 2012 и 2014 г., съобразно изискванията на действащата към онзи момент Наредба № Н-8/29.01.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и за самоосигуряващите се лица, като е декларирал задълженията си за данъци и осигурителни вноски за процесните периоди, но не ги е заплатил. Не са наведени доводи и не са представени доказателства ТД на НАП - С., в качеството си на кредитор, да е отказало приемането на плащане. Следователно и жалбоподателят не е бил лишаван от възможността да заплати своите задължения по оповестените от НАП сметки, знаейки размерът им по подадените декларации.

Неоснователно е оплакването за нарушаване на чл.195,ал.7 ДОПК-„свръх обезпечаване на дълга“, предвид безспорно установеното по делото, че жалбоподателят не е клиент на ТБ „Обединена българска банка“ АД и ТБ „Уникредит Булбанк“ АД и по банковата му сметка в „Първа инвестиционна банка „ АД няма налични парични средства ,които да бъдат заповедирани. Съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК обезпеченията трябва да съответстват на вземанията, установени по реда на ал. 5. При определяне на обезпечителната мярка се взема предвид както обезпечителната нужда, така и мярката да не е прекомерно обременяваща. изискването произтича пряко от принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, според който административният орган трябва да упражнява възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Наложеният в случая обезпечителни мерки са съобразени с този принцип, като следва да се отбележи, че по изпълнителното дело реално има наложен заповед единствено на 1 бр. лек автомобили с балансова стойност 0.00лв.

Предвид безспорно установеното от доказателствата по делото, че при издаването му постановление, изх. № С160022-022-0048358 от 10.12.2016г. е подписано от публичния изпълнител В. К. съдът намира за неоснователни твърденията на

жалбоподателя за нищожност.

По изложените съображения настоящият съдебен състав, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И. С., ЕГН [ЕГН], с ЕТ „ДИ. ЕС – Детелин Савов“ с ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес [населено място], кв. С. , [улица], срещу решение № ПИ-364/13.12.2021 г., на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалба, с вх. № 70-00-239/1/04,03,2021г. по описа на ТД на НАП С. и с вх. № С210022-000-0105475/05.03.2021г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. на оспорващия срещу постановление, изх. № С160022-022-0048358/10.12.2016г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. за налагане на обезпечителни мерки.

ОСЪЖДА Д. И. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на на Териториална дирекция на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 500/петстотин/ лева.

Решението е окончателно на основание чл. 197, ал. 4 ДОПК и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: